

BESTSELLER THE NEW YORK TIMES

EMILY HENRYOVÁ



KNIHO MOLOVÉ

*DRAVÁ LITERÁRNÍ AGENTKA, PROTIVNÝ REDAKTOR
A ROMANTICKÁ ZÁPLETKA, KTEROU NIKDO NECĚKAL.*

Tenhle pracovní oběd – a potenciální pracovní partnerství – jsou mrtvé už před narozením.

Charlie se mnou spolupracovat nechce a já nechci spolupracovat s ním, ale předpokládám, že se rozhodl zatím zcela neopustit pravidla slušného chování, protože mi chce odpovědět na otázku.

„Na můj vkus je až moc sentimentální,“ odpoví po chvíli. „A ty postavy jsou jako karikatury –“

„Jsou svérázné,“ zavrtím hlavou. „Mohli bychom je všechny zploštit, ale je jich tam hodně a to, co je na nich svérázného, odlišuje jednu od druhé.“

„A to místo, kde se to odehrává –“ ...

„To město existuje,“ namítnu. ...

Charlie zavrtí hlavou. Vypadá podrážděně. Tak to jsme dva.

Není mi sympatický. Jestliže já jsem typická velkoměstská slečinka, tak on je zapšklý suchar, kterého nenadchne vůbec nic.

Jedna z nejzábavnějších knih, které si letos můžete přečíst. Nechybí zde spousta chemie ani vtipné hlášky.

– Woman&Home

Knížky Emily Henryové jsou darem, dokonalou rovnováhou mezi vzrušující četbou a něžnou romancí. Příběh se odvíjí lehce a postavy jsou okouzlující. Jedinou chybou je, že i tahle knížka má svůj konec.

– V. E. Schwab, autorka bestselleru
New York Times Neviditelný život Addie LaRue

Jedna z nejpopulárnějších knih roku 2022!

– Sunday Times



KNIHOMOLOVÉ

EMILY HENRYOVÁ

**KNIHO
MOLOVÉ**

Přeložila Tereza Libichová



metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Book Lovers © 2021 by Emily Henry

Published by Penguin Random House, USA

Translation © Tereza Libichová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-740-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-739-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-245-5 (print)

*Noosho, tahle knížka bohužel není pro tebe.
Už ale vím, jakou pro tebe napíšu,
takže si musíš ještě počkat.*

*Tahle knížka je pro Amandu, Dache, Danielle,
Jessicu, Sareer a Taylor.
Bez vás by tahle knížka nevznikla.
A kdyby ji byl náhodou někdo napsal,
neměl by ji kdo číst.
Díky, díky, díky.*

PROLOG

Před pěti lety

KDYŽ SE KNÍŽKY stanou pevnou součástí vašeho života – nebo jako v mém případě se jimi žijíte –, dokážete docela dobře odhadnout, kam příběh směřuje. Jednotlivé obrazy, archetypy, obvyklé zvraty v ději, to všechno se vám v mozku přetaví do jednoho velkého katalogu, rozděleného podle kategorií a žánrů.

Vrahem je manžel.

Šprtka se pořádně ohákne a bez brýlí najednou vypadá strašně sexy.

Chlapec začne chodit s vysněnou dívkou – nebo s ní začne chodit jiná dívka.

Někdo se snaží vysvětlit nějaký složitý vědecký objev a někdo jiný si odkašle: „Ehm, nemohl byste to říci česky, prosím?“

Jednotlivé detaily se mohou kniha od knihy lišit, ale pod sluncem opravdu není vůbec nic nového.

Vezměte si třeba takovou romanci z malého města.

Takový ten typ příběhu, v němž je cynický sexy frajer z New Yorku vyslaný do nějakého Maloměsta ve Spojených státech, aby tam zničil malý rodinný podnik – řekněme třeba rodinnou pěstírnu vánočních stromků – a aby udělal místo na trhu velké bezduché korporaci.

Jenže když onen zmíněný Městský Týpek pobývá v Maloměstě, věci najednou vůbec nejdou podle plánu. Protože *samozřejmě* rodinnou pěstírnu vánočních stromků – nebo pekárnu nebo jakýkoliv jiný podnik, který byl hlavní hrdina vyslán zničit – vlastní a vede někdo neuvěřitelně přitažlivý a neuvěřitelně ochotný nechat se svěst.

Hlavní protagonista samozřejmě má ve svém rodném velkoměstě svou drahou polovičku. Někoho natolik bezskrupulózního, kdo ho klidně podporuje v tom, aby někomu jinému zničil život a vysloužil si tak ono velké povýšení. Během telefonátů odpaluje odpovědi na její otázky, zatímco ona ho neustále přerušuje, štěká na něj bezcitné rady a šlape přitom na rotopedu.

Jednoznačně poznáte, že ona je ta špatná, protože má nepřírozeně blond vlasy ulíznuté dozadu jako Sharon Stone v *Základním instinktu*, a navíc nesnáší vánoční výzdobu.

Zatímco hlavní hrdina tráví víc a víc času s půvabnou pekařkou/švadlenkou/prodavačkou vánočních stromků, něco se v jeho životě změní. Pozná, jaký je pravý smysl života!

Vrátí se domů, celý proměněný díky lásce dobrosrdečné dívky. Tam požádá svou ledovou královnu, zda by s ním nešla na procházku. A ona si povzdechne: *V těchhle lodičkách od Blahnika?*

Bude to zábava, uvidíš, hlesne on. Na procházce jí řekne, aby se podívala nahoru na hvězdné nebe.

A ona odsekne: *Viš, že se nemůžu zrovna teď moc zaklánět, protože jsem akorát byla na botoxu!*

A on najednou zjistí, že už se ke svému starému životu nedokáže vrátit. Protože nechce! Ukončí svůj chladný a neuspokojivý vztah a požádá o ruku svou novou lásku (kdo by ztrácel čas nějakým randěním?).

V tenhle okamžik se přistihnete, že na nebohou knihu ječíte: *Vždyť ji ani neznáš! Jak se vůbec jmenuje příjmením, aha, pitomče?* A z druhé strany pokoje na vás zasyčí *psst* vaše sestra Libby a hodí vám na hlavu popcorn, aniž by vůbec zvedla hlavu od své knížky v pomačkaném obalu, kterou si právě vypůjčila z knihovny.

A to je ten důvod, proč jdu na pracovní oběd a mám zpoždění. Protože tohle je můj život. Metafora, která vládne mým dnům. Archetyp, který až do detailu naplňuji.

Já jsem ta holka z velkoměsta. Ne ta, která se seznámí se sexy sedlákem. Ale ta *druhá*.

Upjatá literární agentka s pečlivě upravenými nehty, která si pročítá rukopisy knížek při jízdě na rotopedu a vůbec si nevšímá fotky líbezného pláže, která se jí coby spořič obrazovky vznáší přímo před očima.

Já jsem ta, která vždycky dostane kopačky.

Tenhle příběh jsem četla a taky jsem si ho už dostkrát prožila, dostkrát na to, abych poznala, že se mi to právě teď děje zase, zatímco se proplétám mezi houstnoucím davem chodců v pozdním odpoledni v Midtownu, telefon přitisknutý k uchu.

Ještě mi to neřekl, ale v předtuše té hrůzy už mi vstávají vlasy na hlavě, kroutí se mi žaludek z představy, jak konverzace směřuje k onomu pádu z útesu, jak vystřiženému z nějakého animovaného filmu.

Grant měl do Texasu odjet na dva týdny, jenom aby pomohl uzavřít dohodu mezi svou firmou a butik hotelem kousek od San Antonia, který se pokoušeli získat. Vzhledem k tomu, že jsem si už prožila dva rozchody, které po takových služebních cestách následovaly, reagovala jsem na jeho oznámení tak, jako kdyby mi řekl, že se právě dal k námořníkům a další den ráno odplouvá.

Libby se mě snažila přesvědčit, že přeháním, ale já nebyla nijak překvapená, když Grant třikrát za sebou nestihl náš pravidelný noční telefonát nebo když další dva po chvíli ukončil. Věděla jsem, k čemu to spěje.

A pak, před třemi dny, dávno před tím, než se měl vracet zpátky, se to stalo.

Vyšší moc ho přinutila zůstat v San Antoniu déle, než plánoval. Dostal zánět slepého střeva.

Teoreticky vzato, mohla jsem si hned koupit letenku a přijet za ním do nemocnice. Jenže jsem byla uprostřed velké zakázky a po-

třebovala jsem být neustále na telefonu a mít stabilní internetové připojení. Moje klientka na mě spoléhala. Pro ni to byla životní šance. A kromě toho, sám Grant mi tvrdil, že operace slepého střeva je rutinní záležitost. Přesněji řekl: „O nic nejde.“

A tak jsem zůstala v New Yorku a někde hluboko v sobě jsem tušila, že právě odevzdávám Granta do rukou bohů maloměstské romance, aby si s ním dělali, co uznají za vhodné.

Teď, o tři dny později, kdy ve značkových lodičkách prakticky sprintuju na pracovní oběd a telefon svírám v ruce tak pevně, až mi bělají klouby, Grantův hlas právě ztlouká poslední hřebíček do rakve našeho vztahu.

„Řekni to ještě jednou,“ poručím mu, i když jsem to původně mínila jako otázku.

Grant si povzdychne. „Už se nevrátím, Noro. V minulém týdnu se pro mě všechno změnilo.“ V jeho hlase slyším úsměv. „Já jsem se změnil.“

Mé bezcitné a chladné srdce holky z velkoměsta zběsile tluče. „Je to pekařka?“ odkašlu si.

Na vteřinu je ticho. „Cože?“

„Je to *pekařka*?“ zopakuju, jako kdyby to byla ta nejlogičtější otázka, kterou musíte položit, když se s vámi přítel rozchází po telefonu. „Ta holka, kvůli který mě opouštíš.“

Po chvilce mlčení to vzdá. „Je to dcera majitelů toho hotelu. Rozhodli se, že ho neprodají. Zůstanu s nimi a budu jim pomáhat.“

Nemůžu si pomoci a zasměju se. To vždycky byla moje reakce na špatné zprávy všeho druhu. Pravděpodobně to bude i důvod, proč mám ve svém okolí pověst té nejhorší mrchy, ale co jiného mám asi tak dělat? Sesypat se jak domeček z karet na přečpaném chodníku a utopit se v slzách? Komu by to prospělo?

Zastavím se před restaurací a lehce si promnu oči. „Takže jenom jestli tomu dobře rozumím,“ odkašlu si, „ty se vzdáváš své skvělé práce, skvělého bytu a *mě*, aby ses mohl přestěhovat do Texasu. Abys mohl být s někým, jehož kariéra se dá nejlépe popsat jako *dcera majitelů hotelu*?“

„V životě jsou důležitější věci, Noro, než peníze a úžasná kariéra,“ odsekne.

Znovu se zasměju. „A to jsi fakt přesvědčenej, že to, co říkáš, míníš úplně vážně, jo?“

Grant je synem miliardáře, hotelového magnáta. Říct, že měl vždycky všechno naservírované jak na zlatém podnose, ani zdaleka nevystihuje jeho situaci. Podle mě musel mít snad pozlacený i toaleták. Pro Granta byla vysoká škola pouhou formalitou. Zahraniční stáže byly formalitou. Ksakru, vždyť i to, že nosí kalhoty, bral jako pouhou formalitu! Práci dostal jenom na základě známostí svého papínka.

Což je přesně ten důvod, proč je ta jeho poznámka tak dvojsmyslně vtípná. Tu poslední větu jsem asi musela říct nahlas, protože se mě zeptá: „Co tím jako myslíš?“

Nahlédnu oknem do restaurace a podívám se na hodiny na displeji mobilu. Jdu pozdě – a já *nikdy* nechodím pozdě. To rozhodně není první dojem, který jsem chtěla vzbudit.

„Grante, jsi čtyřiatřicetiletý dědic hotelového impéria. Pro většinu z nás je práce prostředkem, jak se najíst.“

„Vidíš?“ opáčí, „tak to je přesně ten pohled na svět, se kterým jsem už skoncoval. Ty někdy umíš být opravdu tak bezcitná, Noro. Virginia a já chceme –“

Neudělám to úmyslně, nechci být uštěpačná, ale její jméno ze mě vyrazí skřehotavý smích. V momentě, kdy se mi dějí příšerné věci, jako kdybych se odpoutala od svého těla. Jako kdybych se na sebe dívala zvenku a říkala si: *Vážně? Vážně se mi svět pokouší udělat právě tohle? To je trochu na palici, ne?*

Jako třeba v tomhle případě, kdy se osud rozhodl zavést mého přítele do náruče jiné ženy a obdařil ji jménem Virginia, které indikuje schopnost ženy udržet si neporušené panenství. Chci říct, vždyť to přece *je* srandovní.

Na druhé straně linky se ozve zakašlání. „Jsou to dobří lidé, Noro. Jsou solí naší země. A takový chci být i já. Noro, nepředstírej, že jsi uražená...!“

„Kdo co předstírá?“

„Vždyť tys mě nikdy nepotřebovala!“

„Samozřejmě že ne!“ Dřela jsem dost tvrdě na tom, abych si vybudovala život, který by byl jen můj vlastní, aby mě jen tak někdo nedokázal spláchnout do kosmického odpadu jenom tím, že prostě vytáhne špunt.

„Nikdy jsi u mě nechtěla spát...“ pokračuje.

„Ale moje matrace je prostě objektivně lepší!“ Hledala jsem devět a půl měsíce, než jsem si ji konečně koupila. Ostatně, tímhle stylem si vybírám i partnery, jenže stejně koukněte, kde jsem zase skončila.

„... tak nepředstírej, že jsem ti zlomil srdce,“ zatvrdí se Grant.
„Mám pocit, že to u tebe snad ani není možné.“

Zase se musím zasmát.

Protože v tomhle ohledu se tedy mýlí. Jenomže když vám někdo jednou srdce zlomí *doopravdy*, tak nějaký takovýhle telefonní hovor je proti tomu úplně nic. Možná vám to způsobí malé bodnutí u srdce. Nebo šelest. Ale určitě vám ho nezlomí.

Grant se ale rozjel. „Ani jsem tě nikdy neviděl brečet!“

Posluš si, chce se mi odseknot. Kolikrát nám máma říkala, když se na nás usmívala skrz slzy, že jí její poslední objev vyčetl, že je moc citlivá a emocionální?

Protože v tom je ta potíž. Jak být tou správnou ženou? Když někomu naservírujete svoje city jako na podnose, tak jste hysterka. Když je držíte pod pokličkou, aby se na ně váš přítel nemusel ohlížet, tak jste bezcitná mrcha.

„Už musím jít, Grante,“ uzavřu to.

„Samozřejmě, jako vždycky,“ odsekne.

Evidentně to, že mám nějaké závazky, které musím dodržet a které jsem si dohodla už dřív, je jenom dalším důkazem, že jsem frigidní a odporná robotka, která spí zachumlaná ve stodolarových bankovkách v posteli z neopracovaných diamantů. (Kdyby jenom to.)

Zavěším, aniž bych se rozloučila, a schovám se pod markýzu restaurace. Zatímco se snažím zklidnit hlubokým nádechem, če-

kám, jestli se dostaví slzy. Nedostaví. Nikdy nepřijdou. S tím jsem smířená.

Mám práci, kterou musím udělat, a na rozdíl od Granta ji i udělám, kvůli sobě a taky kvůli všem ostatním v Nguyenově literární agentuře.

Uhladím si vlasy, narovnáám ramena a zamířím dovnitř, ze zavanu studeného vzduchu z klimatizace mi na pažích naskočí husí kůže.

Na oběd je už pozdě, a tak tu moc lidí není, takže Charlieho Lastru spatřím, jak sedí skoro až vzadu. Je celý v černém jako nějaký upír z velkoměstského nakladatelství.

Osobně jsme se nikdy nepotkali, ale znovu jsem si zkontrolovala oznámení v časopise *Publisher's Weekly* o jeho povýšení na šéfredaktora v nakladatelství Wharton House a vryla si jeho fotku do paměti: přísné tmavé obočí, světle hnědé oči, pod plnými rty na bradě malý důlek. Na tváři drobnou pihu, která by na ženě byla určitě považována za znaménko krásy.

Rozhodně mu není o moc víc než pětatřicet, má tvář, o které by se dalo říct, že je chlapecká, kdyby ovšem nebylo toho unaveného pohledu a stříbrem prokvetlých vlasů.

A taky se mračí. Nebo šklebí. Koutky úst mu sjíždí dolů. Čelo má nakrčené. Zakaboněné.

Podívá se na hodinky.

To není dobré znamení. Těsně před tím, než jsem odešla z kanceláře, mě moje šéfová Amy varovala, jak nedůtklivý umí Charlie být, ale toho jsem se nebála. Protože já chodím vždýcky včas.

Tedy kromě chvil, kdy dostávám kopačky po telefonu. Pak míám šest a půl minuty zpoždění, evidentně.

„Dobrý den!“ natáhnu ruku při příchodu, abych se s ním pozdravila. „Nora Stephensová. Jsem moc ráda, že vás konečně poznávám i osobně.“

Postaví se, nohy židle zaškrábou o podlahu. Černé oblečení, zachmuřené rysy a celkové chování – to všechno má na celou místnost okamžitě účinek jako černá díra – přitáhne a pohltí všechno světlo.

Většina lidí nosí černou barvu jako znak líného profesionalismu, ale on to povýšil na barvu své volby s velkým V: kombinace pohodlného svetru z merino vlny, kalhot a kožených polobotek mu dodává vzezření celebrity, kterou na ulici nachytl paparazzi. Přistihnu se, že v duchu počítám, kolik amerických dolarů má na sobě. Libby tomu říká „úchylný středostavovský zvyk“, ale já mám prostě ráda hezké věci a často, když mám za sebou těžký den, jen tak brouzdám po internetu a prohlížím si e-shopy, jen abych se uklidnila.

U Charlieho outfitu bych si tipla, že stál něco mezi osmi sty a tisícem dolarů. Upřímně řečeno, stejně jako můj, i když já jsem si všechno, co mám na sobě, tedy kromě bot, pořídila v sekáči.

Dvě dlouhé vteřiny si zamyšleně prohlížím moji nataženou ruku, než mi jí potřeše. „Jdete pozdě.“ Posadí se, aniž by se obtěžoval podívat se mi do očí.

Je snad na světě něco horšího než chlap, který si myslí, že nemusí dodržovat pravidla společenského chování jenom proto, že se narodil s hezkým obličejem a naditou prkenicí? Svoji denní míru tolerance vůči sebestředným kreténům jsem už vyplýtvala na Granta. Jenže tuhle hru musím dohrát do konce, už kvůli autorce, kterou zastupuju.

„Já vím,“ usměju se omluvně, ale vlastně aniž bych se doopravdy omluvila. „Děkuji, že jste na mě počkal. Metro zůstalo stát mezi stanicemi, víte, jak to bývá.“

Pozvedne ke mně oči. Teď vypadají tmavší, dokonce tak temné, až nedokážu říct, kde začíná duhovka a kde panenka. Jeho výraz napovídá, že *neví*, jak to bývá: tedy omluvu, že se zastavilo metro, považuje za pitomou a fádni.

Asi nejezdí podzemkou.

Asi ho všude vozí velká lesklá černá limuzína nebo gotický kočár tažený párem vraných koní.

Sundám si sako (se vzorem rybí kosti, značka Isabel Marant) a posadím se naproti němu. „Už jste si objednal?“

„Ne,“ ucedí. Nic víc.

Mé naděje pohasnou.

Tenhle seznamovací oběd jsme si naplánovali už před několika týdny. Jenže minulý pátek jsem mu poslala nový rukopis jedné z mých nejstarších klientek, Dusty Fieldingové. Teď přemýšlím, jestli mám svěřit jednu ze svých autorek tomuto muži.

Vezmu si do ruky jídelní lístek. „Mají salát s kozím sýrem, který je prý nedostižný.“

Charlie zavře svůj lístek a chvíli mě pozoruje. „Než se budeme věnovat čemukoliv dalšímu,“ odkašle si a obočí se mu zachmuří, hlas má od přírody lehce chraplavý, „měl bych vám rovnou říct, že ta nová kniha od Fieldingové se nedá číst.“

Spadne mi brada. Nejsem si jistá, co mám vlastně říct. Za prvé jsem o té nové knížce vůbec nechtěla mluvit. Jestli ji Charlie chtěl odmítnout, mohl to stejně tak dobře udělat e-mailem. A bez toho, aby použil slovní spojení *nedá se číst*.

Ale kromě toho, každý slušný vychovaný člověk by aspoň počkal, až na stůl přinesou ošátku s pečivem, než začne někoho urážet.

Taky zavřu jídelní lístek a založím ruce. „Podle mě je to její zatím nejlepší práce.“

Dusty už vyšly tři jiné knihy, všechny byly skvělé, ale žádná z nich se neprodávala zvláště dobře. Její minulý nakladatel to s ní už nechtěl riskovat, takže je zase zpátky na začátku a hledá někoho, kdo by její nový román vydal.

A dobrá, možná to není *moje* oblíbená kniha od ní, ale rozhodně má neuvěřitelný komerční potenciál. Kdyby měla toho správného redaktora, je mi jasné, co by z té knížky mohlo být.

Charlie se opře a jeho zkoumavý kritický pohled způsobí, že mi po zádech přejede mráz. Vypadá to, jako kdyby se díval přímo do mě, skrz mou uhlazenou slupku viděl až do mého rozervaného nitra. Jeho pohled jako by říkal: „Přestaň se tak ztuhle usmívat. Tak milá zas nejsi.“

Pomalu krouží vodou ve skleničce. „Její nejlepší knížka byla *Sláva maličkostem*,“ odkašle si, jako kdyby tři vteřiny očního kontaktu stačily na to, aby přečetl mé nejskrytější myšlenky a věděl, že teď mluví za nás oba.

Upřímně, *Sláva* byla jednou z mých nejoblíbenějších knih uplynulého desetiletí, to ale z téhle nové knížky nedělá hromadu pilin.

Opáčí: „Tahle knížka je v každém ohledu stejně dobrá. Jenom jiná – možná trochu výraznější, ale to jí aspoň dodává filmový nádech.“

„Trochu výraznější?“ Charlie přimhouří oči. Aspoň se mu do nich vrátila nazlátlá hněď, takže už nemám pocit, že jimi do mě vypálí díru. „To je asi jako kdybych prohlásil, že Charles Manson byl guru jistého životního stylu. Je to možná pravda, ale rozhodně to není to podstatné. Z téhle knížky mám pocit, že ji psal někdo, kdo se díval na srdceryvné reklamy o prevenci týrání zvířat a pak si pomyslel: *Co kdyby všechna tahle štěňátka umřela v přímém přenosu?*“

Podrážděně se zasměje. „Bezva. Chápu, že to není zrovna váš šálek kávy. Ale možná by věci pomohlo,“ zamračím se, „kdybyste mi laskavě prozradil, co se vám na té knížce *líbilo*. Abych věděla, co vám mám poslat příště.“

Lhářko, říká mi rozum, žádnou další knížku mu nepošleš.

Lhářko, říkají Charlieho znepokojivé soví oči. Žádnou další knížku mi nepošleš.

Tenhle pracovní oběd – a potenciální pracovní partnerství – jsou mrtvé už před narozením.

Charlie se mnou spolupracovat nechce a já nechci spolupracovat s ním, ale předpokládám, že se rozhodl ještě úplně neopustit pravidla slušného chování, protože mi chce odpovědět na otázku.

„Na můj vkus je až moc sentimentální,“ odpoví po chvíli. „A ty postavy jsou jako karikatury –“

„Jsou *svrázné*,“ zavrtím hlavou. „Mohli bychom je všechny zplostit, ale je jich tam hodně a to, co je na nich svrázného, odlišuje jednu od druhé.“

„A to místo, kde se to odehrává –“

„Co je špatného na místě, kde se to odehrává?“ Místo děje totiž celou knížku *Jednou jedenkrát* prodává. „Sunshine Falls je naprosto okouzující městečko.“

Charlie se zakucká a doslova obrátí oči v sloup. „Je to totálně mimo realitu.“

„To město existuje,“ namítnu. Dusty vylíčila malé horské městečko tak idylicky, až jsem se rozhodla si ho najít na internetu. Sunshine Falls v Severní Karolíně, jenom kousíček od Asheville.

Charlie zavrtí hlavou. Vypadá podrážděně. Tak to jsme dva.

Není mi sympatický. Jestliže já jsem typická velkoměstská slečinka, tak on je zapšklý suchar, kterého nenadchne vůbec nic. Je to neurvalý mizantrop, otrávený Oskar ze Sezamové ulice, Heathcliff z druhého dějství a ta nejhorší část pana Knightleyho od Jane Austenové.

Což je škoda, protože je také známý tím, že jeho redakční dotek je kouzelný. Několik mých kamarádů agentů mu přezdívá král Midas. Neboli „všechno, čeho se dotkne, se promění ve zlato“. (I když musím přiznat, že zase jiní mu říkají Bouřkový mrak. Neboli „díky němu padají z nebe místo vody prachy, ale za jakou cenu?“)

Vtip je v tom, že Charlie Lastra si vybírá vítěze. *A Jednou jedenkrát* si nevybral. Rozhodnutá zvednout si sebevědomí, aspoň to svoje, když ne jeho, založím si ruce na hrudníku. „Bez ohledu na to, jak vyumělkované vám to místo připadá, Sunshine Falls opravdu existuje.“

„Existovat klidně může,“ opáčí Charlie, „ale já vám říkám, že Dusty Fieldingová tam nikdy nebyla.“

„A proč na tom tak záleží?“ zeptám se a už se ani nesnažím předstírat slušnost.

Charliemu vyletí koutek úst nahoru, jak ho pobavil můj výlev. „Chtěla jste vědět, co se mi na té knížce nelíbilo –“

„Chtěla jsem vědět, co se vám *líbilo*,“ opravím ho.

„– no a mně se nelíbilo místo, kde se to odehrává.“

Projede mnou vztek a zahnízdí se mi přímo za hrudní kostí. „Tak co kdybyste mi třeba rovnou řekl, jaké knížky by vám vyhovovaly, pane Lastro?“

Znovu se pohodlně opře o opěradlo židle, malátně se protáhne jako nějaká divoká kočka, která si jen hraje se svou kořistí. Znovu

zakrouží vodou ve sklenici. Myslela jsem si, že má třeba takový nervový tik, ale teď mi to spíš připadá jako rafinovaný způsob mučení. Mám chuť mu tu sklenici shodit ze stolu.

„Já chci,“ odpoví Charlie, „ranou Fieldingovou. *Slávu maličkostem.*“

„To se špatně prodávalo.“

„Protože její nakladatel nevěděl, jak to prodat,“ ušklíbne se Charlie. „Wharton House by to uměl. Já bych to uměl.“

Zachmuřeně nadzdvihnu obočí, ale snažím se ovládnout a nevypadat naštvaně.

Zrovna v tu chvíli k nám dorazí servírka. „Mohu vám zatím něco nabídnout, než si vyberete jídlo?“ zeptá se mile.

„Dám si salát s kozím sýrem,“ zamumlá Charlie, aniž by se podíval na kteroukoliv z nás.

Asi se těší, až o mém oblíbeném salátu prohlásí, že *se nedá jíst*.

„A pro vás, madam?“ obrátí se servírka ke mně. Potlačím zamrazení, které mi přejede po páteři pokaždé, když mě někdo, komu je sotva přes dvacet, osloví „madam“. Tak se asi musí cítit duch, když mu lidi hamtají na hrob.

„Dám si ho taky,“ opáčím a pak (protože tohle byl prostě pekelný den a protože tady budu ještě nejmíň dalších čtyřicet minut uvězněná s chlápkem, se kterým nemám nejmenší chuť vůbec kdy pracovat) vyhrknu: „A gin s martini. Suché s olivou.“ Suché jako já.

Charlie sotva znatelně nadzdvihne obočí. Je čtvrtek, tři odpoledne, sice to ještě tak úplně není čas na aperitiv, ale když vezmu v potaz, že většina nakladatelství mívá v létě prázdniny a že si většina lidí stejně bere v pátek volno, tak se dá říct, že už je vlastně víkend.

„Blbej den,“ zamumlám sotva slyšitelně, když servírka s naší objednávkou zmizí.

„Tak blbej jako ten můj určitě ne,“ opáčí Charlie suše. Zbytek nevysloveného visí přímo hmatatelně ve vzduchu: *protože jsem si přečetl osmdesát stránek Jednou jedenkrát a pak jsem musel na tuhle schůzku s tebou.*

Posměšně se zeptám: „Takže vám se opravdu nelíbilo místo, kde se román odehrává?“

„Těžko si dokážu představit nějaké horší místo, kde bych byl nucen strávit čtyři sta stránek.“

„Víte,“ odkašlu si, „víte, že jste úplně přesně tak milý, jak mi o vás vyprávěli?“

„Svým citům poručím jen těžko,“ opáčí chladně.

Naježím se. „To je, jako kdyby Charles Manson prohlásil, že on ty vraždy nespáchal. Technicky vzato je to možná pravda, ale rozhodně to není to podstatné.“

Servírka přede mě postaví martini a Charlie zabručí: „Můžu dostat taky jedno?“

POZDĚJI TEN VEČER mi zavrtní telefon a ve schránce mi přistane e-mail.

Dobrý den, Noro,

až bude mít Dusty Fieldingová nějaké další projekty, klidně si na mě vzpomeň.

Charlie

Nemůžu si pomoci, ale obrátím oči v sloup. Žádné *Děkuji za dnešní setkání* nebo *Doufám, že se daří dobře*. S běžnými zdvořilostmi se on rozhodně zdržovat nebude, že. Se skřípěním zubů mu odpíšu a napodobím přitom jeho styl:

Charlie,

jestli Dusty někdy napíše něco o slavném guruovi životního stylu Charlesi Mansonovi, dám ti vědět jako prvnímu.

Nora

Telefon strčím do kapsy domácích kalhot a loktem otevřu dveře do koupelny, abych zahájila svoji každodenní proceduru péče o pleť v deseti krocích (které soukromě přezdívám nejlepší část dne). Telefon znovu zavrtní a já ho vytáhnu z kapsy.

N,

tenhle pokus o vtip nevyšel: zrovna něco takového bych si přečetl opravdu rád.

Ch.

Zuby nehty bráním pozici mít poslední slovo, takže mu odepíšu: Dobrou. (I když *dobrou noc* mu rozhodně nepřeju.)

Zdravím. Odpoví mi Charlie, jako kdyby jen podepisoval e-mail neznámému adresátovi.

Jestli existuje něco, co nenávidím ještě víc než boty bez podpatku, je to prohra. Takže mu odepíšu: x.

Žádná odpověď. Šachmat. Po celém tom pekelném dni mám díky tomuhle malému vítězství pocit, že je svět v pořádku. Dokončím svoji proceduru péče o pleť. Přečtu si pět blažených kapitol hrůzyplně záhadného románu a usnu na své dokonalé matraci, aniž by se mi jediná myšlenka zatoulala ke Grantovi a jeho novému životu v Texasu. Spím jako miminko.

Nebo jako ledová královna.

O DVA ROKY POZDĚJI

MĚSTO SE peče. Asfalt se rozpouští. Odpadky na kraji chodníků smrdí. Rodiny, které mjíme, mají v rukou kornoutky se zmrzlinou, která s každým krokem taje víc a víc a stéká jim po prstech. Sluneční paprsky se odráží od fasád budov jako lasero-vý zabezpečovací systém v nějakém osmdesátkovém filmu o velké loupeži a já mám pocit, že jsem se proměnila ve velkou koblihu s polevou, kterou někdo nechal čtyři dny na sluníčku.

Zatímco má sestra Libby, navzdory vedru a tomu, že je v pátém měsíci těhotenství, vypadá jako chodící reklama na šampon.

„Třikrát!“ užasne Libby. „Jak se někomu může povést, že se s ním rozejdou tři různý chlapi za sebou kvůli zásadní změně životního stylu?“

„Prostě mám štěstí, no,“ pokrčím rameny. Ve skutečnosti se mi to stalo čtyřikrát, ale nikdy jsem se nedokázala přimět, abych se jí přiznala i k Jakobovi. Je to už roky, ale i tak jsem sotva schopná si to přiznat sama sobě.

Libby vzdychne a zavěsí se do mě. Já mám kůži celou ulepenou kvůli všudypřítomnému vedru a vlhkosti, ale pokožka mé mladší sestřičky je zázračně suchá a hedvábně hladká.

Sice jsem možná zdělila máminých 180 centimetrů výšky, ale všechno ostatní po ní zdělila moje sestřička, od slámové žlutých

vlasů až po veliké, nebesky modré oči a pihy rozstříknuté na nose. Malý vzrůst a oblé křivky asi zdědila po tátovi – tedy ne že bychom o tom něco věděly, protože od nás odešel, když mi byly tři roky a Libby byla ještě na houbách. Když si je nebarvím, mají moje vlas-y barvu popelavě blond a modř mých očí je méně idylicky modrá než ta Libbyina – spíš něco ve stylu to-poslední-co-člověk-spatří-než-zmrzne-v-ledovém-moři.

Já jsem její Elinor a ona moje Marianne, řečeno podle Jane Austenové. Já jsem její Parker Posey a ona moje Meg Ryan z filmu *Láska přes internet*.

A taky je to můj nejmilejší člověk na světě.

„Ach jo, Noro,“ přitáhne si mě Libby k sobě, když dojdeme k přechodu pro chodce, a já si užívám tu blízkost. Bez ohledu na to, jak hektický je náš pracovní i běžný život, měly jsme vždycky pocit, že naše pomyslné vnitřní hodiny tikají ve stejném rytmu. Když jsem zvedla telefon, že jí zavolám, tak už zvonil, nebo když mi napsala, že bychom si spolu mohly skočit na oběd, tak jsme zjistily, že jsme obě ve stejné části města. Jenomže během pár uplynulých měsíců jsme spíš připomínaly dvě lodě, které se míjí ve tmě. Nebo spíš ponorku a veslici – každá v úplně jiných vodách.

Když mi Libby volá, tak jsem zrovna na schůzce, a když já volám jí, tak už spí. Když mě konečně pozve na večeři, tak se treť zrovna do dne, kdy jsem slíbila jednomu ze svých klientů, že půjdeme do restaurace spolu. Jenže mnohem horší je ten mdlý, podivný pocit, že jsme každá úplně jinde, i když jsme vlastně spolu. Jako kdyby tam Libby byla jen tak napůl. Jako kdyby se rytmus našich vnitřních hodin rozešel, a i když jsme spolu, nikdy už nebudou tikat stejně.

Nejprve jsem to přičítala stresu z dalšího dítěte, ale jak čas plynul, přišlo mi, že se mi sestra spíš vzdaluje, než přibližuje. Vypadly jsme z našeho společného rytmu tak moc, že to ani nedokážu pojmenovat, a dokonce ani moje matrace snů a litry levandulového oleje v rozprašovači mě nedokážou dostat ze stavu, kdy nemůžu usnout a jenom si v hlavě dokola přemílám naši poslední konverzaci, jako kdybych v ní hledala jemné trhlinky.

Naskočila nám zelená, ale pár řidičů se ještě snaží prosmyknout křižovatkou na červenou. Když se na přechod vydá chlapík oblečený v dobře padnoucím obleku, Libby mě táhne za ním. Je totiž obecně známo, že řidiči taxíků by někoho takhle oblečeného jen tak nepřejeli. Ten oblek totiž jasně říká: *Jsem někdo, kdo si může dovolit právníka*. Nebo dokonce *Já jsem právník*.

„Myslela jsem, že vám to s Andrewem klope,“ naváže Libby plynule na naši konverzaci. Tedy pokud odhlédnete od faktu, že jméno mého bývalého je Aaron, ne Andrew. „Nechápu, co se stalo. Bylo to kvůli práci?“

Při slovech *kvůli práci* na mě vrhne rychlý pohled a mně se vybaví jiná vzpomínka: vracím se do Libbyina bytu, kam jsem pozvaná na oslavu Beiných čtvrtých narozenin, a Libby se na mě podívá ublíženým pohledem smutného štěňátka jako vystřiženého z animovaného filmu, když uhádne: *pracovní hovor?*

Když jsem se omluvila, mávla nad tím rukou, ale teď přemýšlím nad tím, jestli právě *tohle* nebyl ten moment, kdy jsme se začaly vzdalovat, kdy se naše cesty rozdělily a dosud pevné švy vzájemnosti se začaly párat.

„Stalo se to,“ odkašlu si a zapojím se zpátky do konverzace, „že jsem ve svém minulém životě podvedla jednu hrozně mocnou čarodějnici a ona se teď rozhodla, že začaruje mě i můj milostnej život. Aaron se stěhuje na ostrov Prince Edvarda.“

Zastavíme se na další křižovatce a čekáme, až se provoz trochu zpomalí. Je půlka července, sobota, a naprosto všichni jsou venku, na sobě opravdu jen to nejnutnější a všichni pojíždají roztékající se zmrzliny od Big Guye nebo nejružnější mražené umělecké výtvo-ry, kterým se snad ani nedá říkat dezert.

„Víš, co je na ostrově Prince Edvarda?“ zeptám se jí.

„Anna ze Zeleného domu?“ navrhone Libby.

„Anna ze Zeleného domu už by byla dávno mrtvá,“ zavrtím hlavou.

„Ach jo,“ našpulí pusku Libby, „teď jsi mi to prozradila dopředu.“

„Jak může někdo život tady vyměnit za život na místě, kde je nejzajímavější věcí na světě Kanadské muzeum brambor? Já bych teda okamžitě umřela nudou.“

Libby si povzdychne: „Já nevím. Mně by trocha nudy momentálně vůbec nevadila.“

Po očku se na ni podívám a srdce se mi na chvilinku zastaví. Vlasy má pořád krásně upravené a pleť hezky zarůžovělou, ale teď si všimnu několika detailů, které jsem předtím přehlédla.

Jak má pokleslé koutky úst. Lehce propadlé tváře. Vypadá unaveně a starší než obvykle.

„Promiň,“ zamumlá, spíš jakoby pro sebe. „Nechci být smutná, unavená a vyštavená matka – jenom... jenom opravdu potřebuju trochu víc spát.“

Ale mně už v hlavě šrotuje, jak bych to mohla navléknout a někam je poslat. Věčná starost Brendana a Libby jsou peníze, jenže v tomhle ohledu mou pomoc odmítli už dávno, takže jsem si musela najít jiný způsob, jak je podporovat.

Ostatně, zrovna onen inkriminovaný telefonní hovor, kvůli kterému byla (nebo možná nebyla) Libby našťavaná, se týkal takového narozeninového dárku v podobě trojského koně. Tvrdila jsem, že mi „klient“ zrušil „pracovní cestu“ a ten pokoj v St. Regis se už nedá stornovat, takže přece „dá rozum“, že si tam můžeme udělat takovou holčičí přespávací párty uprostřed týdne.

„Nejseš žádná unavená vyštavená matka,“ zavrtím hlavou a povzbudivě jí zmáčknu ruku. „Jseš Supermatka. Jseš šťabajzna v overalu na blešáku v Brooklynu, která za sebou táhne svých pět set nádhernejch dětí, v ruce kytici lučních květín a košík s rajčatama. To je normální, že jsi občas unavená, Lib.“

Zamžourá na mě zpod přivřených víček.

„Kdy jsi mý děti počítala naposledy, sestřičko? Co vím, mám jen dvě.“

„Ne, že bych chtěla, aby ses cejtila jako nezodpovědný rodič,“ zavtipkuju a šfouchnu ji do břicha, „ale na osmdesát procent je tady ještě jedno.“

„No dobře, tak dvě a půl.“ Pokrčí rameny a očima opatrně zabloudí ke mně. „Ale doopravdy, jak se teda máš? Kvůli tomu rozchodu, myslím.“

„Byli jsme spolu jenom čtyři měsíce, nebylo to nic vážného.“

„Všechny tvoje známosti jsou vážný,“ zavrtí Libby hlavou. „Když už to někdo dotáhne až na třetí večeři za sebou, tak se mu už podařilo splnit tvou asi čtyřstoupadesátou podmínku. Když znáš krevní skupinu dotyčného, tak to není jenom tak nějaký nezávazný randění.“

„Ale já nevím, jakou mají chlapi, se kterými chodím na rande, krevní skupinu,“ zavrtím hlavou. „Jediný, co po nich chci, je výpis z účtu, psychiatrický posudek a přísahu pokrevního bratrství.“

Libby zakloní hlavu a rozchechtá se. A jako vždycky na mě to, že dokážu svoji sestřičku rozesmát, působí, jako bych dostala dávku serotoninu přímo do srdce. Nebo do mozku? Serotonin v srdci asi není zrovna nic moc. Ale chtěla jsem říct, že když se Libby směje, tak mám pocit, že mám pod palcem celý svět, že to já mám absolutní kontrolu nad situací.

Možná to ze mě dělá narcistu – anebo jsem prostě jenom dvaatřicetiletá holka, která si pamatuje, jaký to bylo, když nedokázala svou truchlící a žalem zlomenou sestru po dlouhé týdny vytáhnout z postele.

„Jé,“ vyjekne Libby a zároveň zpomalí, když zjistí, kde jsme a kam jsme se celou dobu podvědomě blížily. „Koukni.“

I kdyby nám zavázali oči a vysadili nás z letadla uprostřed města, stejně bychom vždycky skončily tady: s tesklivým pohledem bychom zíraly na Freemanovo knihkupectví ve čtvrti West Village v New Yorku, nad nímž jsme kdysi bydlely. S pohledem upřeným na malinký byteček, kde s námi máma tancovala po kuchyni a všechny tři jsme zpívaly písničku „Baby Love“ od skupiny The Supremes, kuchyňské náčiní u pusy namísto mikrofonů. S pohledem upřeným na místo, kde jsme strávily bezpočet nocí stočené do klubíčka na růžovo-smetanovém gauči a dívaly se na filmy s Katharine Hepburnovou, před sebou konferenční stůl plný

nejrůznějších nezdravých dobrot; konferenční stůl, který máma sebrala někde na ulici a který měl místo jedné nohy vyskládané knížky s pevnou vazbou.

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu bydlí v knihách a filmech postavy jako já většinou v loftových bytech se studenou betonovou podlahou, které jsou plné neosobního moderního umění a půlmetrových váz plných pokroucených černých větviček.

Já jsem si ve skutečnosti svůj současný byt vybrala proto, že mi tak strašně připomíná náš byt z dětství: staré parketové podlahy a něžné papírové tapety, v jednom rohu syčící radiátor, všude vestavěné poličky na knihy naplněné až k prasknutí levnými paperbacky z antikvariátu. Ozdobné římsy u stropu přemalované tolika vrstvami barev, že dávno ztratily svůj ozdobný vzhled, rámy vysokých úzkých oken jsou zkřivené časem.

Tohle malinké knihkupectví a byt nad ním jsou mým nejoblíbenějším místem na světě.

I když přesně tam se náš život před dvanácti a půl lety také rozpadl na kousíčky, stejně to tady miluju.

„Panebože!“ vyhrkne Libby a silně mi zmáčkne paži, zatímco ukazuje na knížky vystavené ve výloze: do pyramidy vyskládaný hit Dusty Fieldingové *Jednou jedenkrát*, s fotkou z filmu na nové obálce.

Vytáhne telefon. „To si musíme vyfotit!“

Nikdo jiný na světě nezbožňuje knihy Dusty Fieldingové tolik jako moje sestra. A to je na pováženou, protože té knížky se už za šest měsíců prodalo milion výtisků. Říká se o ní, že to je TA kniha roku. Jako kdybyste smíchali dohromady *Muže jménem Ove* a *Malý život*.

A máš to, Charlie Lastro, pomyslí si, což dělám vždycky, když si vzpomenu na ten osudový oběd. Nebo kdykoliv projdu kolem jeho pevně zavřených dveří do kanceláře (pomsta je o to sladší, že začal pracovat pro nakladatelství, které *Jednou jedenkrát* vydalo, takže je obklopen neustálými připomínkami mého úspěchu).

Dobře, *A máš to, Charlie Lastro*, je věta, kterou si říkám docela často. Protože zapomenout na to, kdy vás kolega poprvé přinutil být neprofesionální, se jen tak nedá.

„Ten film chci vidět aspoň stokrát,“ sdělí mi Libby, „v kuse.“

„Tak to aby sis vzala plínu,“ poradím jí.

„To nebude třeba,“ zavrtí hlavou. „Budu tak moc brečet, až už mi v těle stejně nezbyde žádná tekutina, kterou bych mohla čůrat.“

„To jsem tedy netušila, že tvé znalosti anatomie jsou až tak rozsáhlé,“ opáčím.

„Když jsem to četla naposledy, tak jsem brečela tak moc, že jsem si natáhla sval na zádech.“

„Měla bys víc cvičit.“

„To je od tebe sprostý,“ mávne směrem ke svému těhotenskému břichu a pak si to namíří zase dál k ovocnému baru. „No to je fuk, zpátky k tvému milostnému životu. Měla bys s tím něco udělat.“

„Libby,“ podívám se na ni shovívavě. „Já chápu, že ty jsi potkala svou životní lásku, když ti bylo dvacet, takže jsi vlastně nikdy doopravdy nerandila. Ale zkus si na chvíli představit, jestli to jenom trochu dokážeš, svět, v němž třicet procent všech tvých schůzek skončí zjištěním, že ten chlápek, co s tebou sedí u stolu, má úchylku třeba na čuchání k tvejším nohám, loktům nebo kolenům.“

Pro mě to byl sice životní šok, když jsem zjistila, že se moje nevyzpytatelná a romanticky založená sestřička zamilovala do o devět let staršího účetního, který si opravdu hodně rád čte knížky o vlacích, ale na druhou stranu musím uznat, že Brendan je jedním z nejspolehlivějších mužů, které jsem kdy potkala, a už dávno jsem akceptovala to, že navzdory všem rozdílům si ti dva byli zřejmě souzeni.

„Třicet procent?!“ vykřikne Libby. „Co to používáš za příšerný seznamovací appky, Noro, proboha?“

„Úplně normální,“ nedám se.

Mezi námi, musím se přiznat, že o možných úchylnkách a fetích se snažím zjistit si všechno předem. Ne že by zrovna třicet procent mužů šlo s kůží na trh ohledně svých úchytek hned během úvodních dvaceti minut setkání, ale přesně proto to dělám. Když moje šéfová Amy takhle naposledy skončila doma u jedné ženy, se kterou šla na rande a kterou si neprolustrovala dopředu,

ukázalo se, že ta ženská má celý jeden pokoj plný panenek. Od podlahy až ke stropu samé porcelánové panenky.

Dokážete si představit, jak hrozně nepříjemné by bylo zamílovat se do někoho, kdo má pokoj plný panenek? Já si myslím, že hodně.

„Mohly bychom se na chvílku posadit?“ poprosí mě Libby a trochu lapá po dechu. Poodejdeme stranou od skupinky německých turistů a sedneme si na parapet jedné kavárny.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se jí. „Můžu ti něco přinést, třeba vodu?“

Zavrtí hlavou a zastrčí si prameny vlasů za uši. „Jsem jenom unavená, potřebuju trochu pauzu.“

„Možná bychom si měly dopřát den v lázních,“ navrhu. „Mám takovej dárkový poukaz –“

„Tak za první,“ skočí mi do řeči, „za první mi kecáš a já to poznám. A za druhý...“ S obavami si skousne zuby spodní ret natřený růžovým leskem. „Za druhý jsem měla na mysli něco jinýho.“

„Dva dny v lázních?“ zkusím to.

Vykouzlí na tváři nesmělý úsměv. „Víš, jak si vždycky stěžuješ, že všechna nakladatelství během srpna vlastně zavřou a ty nemáš co na práci?“

„Já mám vždycky co na práci,“ ohradím se.

„Ale nic, co bys musela dělat ve městě,“ opraví mě. „Tak co kdybychom si někam vyjely? Prostě se na pár týdnů vypařily a jenom relaxovaly. Já se klidně pár dní obejdu bez toho, aniž by po mně tekly tělní tekutiny někoho jiného, ty bys zase zapomněla na Aarona a prostě bychom jenom... prostě bychom si daly pauzu a chvíli nebyly ani unavenou supermámou, ani úspěšnou ženou s kariérou, kterýma musíme být těch zbývajících jedenáct měsíců v roce. Možná by ses mohla inspirovat tím, co udělali tví bývalí partneři, a třeba si užít nějakou krátkou známost s místním... lovcem humrů?“

Chvíli na ni zírám a snažím se odhadnout, jak moc vážně to myslí.

„Nebo jak se to řekne... s humrářem? S rybářem, co loví humry?“ zkouší to dál. „S rybářem?“

„Ale my nikdy nikam nejezdíme,“ namítnu.

„No právě!“ vykřikne a do hlasu se jí vkrade lehce nervózní tón. Chytí mě za ruku a já si všimnu, jak má okousané nehty. Zkusím polknout, ale mám pocit, jako by mi hrdlo sevřel obrovský svěrák. Protože v tu chvíli mi dojde, že Libby trápí něco mnohem horšího než jenom obvyklý nedostatek peněz, spánku nebo nespokojenost s tím, jak moc pracuju.

Ještě před šesti měsíci by mi všechno řekla hned. Ani bych se jí nemusela ptát. Zastavila by se u mě bez ohlášení, dramaticky by sebou hodila na gauč a prohlásila: *Víš, co mě v poslední době štve, sestřičko?* a já bych si přitáhla její hlavu do klína a jemně ji vískala ve vlasech, zatímco by se mi nad sklenicí lehkého bílého vína svěřovala se vším, co ji trápí. Jenže v poslední době se všechno změnilo.

„Je to naše šance, Noro,“ zašeptá tiše a naléhavě. „Pojedme spolu na výlet. Jenom my dvě. Naposledy jsme takhle byly v Kalifornii.“

Sevře se mi žaludek. Tenhle výlet – stejně jako můj vztah s Jakobem – je vzpomínkou, ke které se raději nevracím.

V podstatě všechno, co dělám, vlastně směřuje k tomu, abychom se s Libby už nikdy neocitly v té stejné temnotě, která nás obklopila po mámině smrti. Ale je nepopiratelnou pravdou, že jsem Libby od té doby ještě nikdy neviděla tak blízko zhroucení jako právě teď.

Těžce polknu. „A ty bys mohla odjet hned?“

„Brendanovi rodiče nám pomůžou s holkama,“ sevře mi s nadějí paži a stejná naděje se jí zračí i ve velkých modrých očích. „Až se nám narodí to třetí, tak budu chvíli úplně na hadry. No, a než k tomu dojde, tak bych moc ráda strávila nějaký čas s tebou, jako kdysi. Navíc jsem tak nevyspalá, že už mi opravdu stačí málo a hrábne mi jako té Bernadette z knížky *Kde se touláš, Bernadetto* nebo to dojde až tak daleko jako ve *Zmizelé*. Fakt to potřebuju.“

Znovu se mi sevře hrdlo. Hlavou mi probleskne představa bušícího srdce sevřeného v příliš těsné kovové krabičce. Nikdy jsem jí neuměla říct ne. Ani když jí bylo pět a chtěla poslední kousek mého tvarohového koláče, ani když jí bylo patnáct a toužila si půj-

čít mé oblíbené strečové džíny (které pak zůstaly vytahané podle jejích luxusních křivek), nebo když jí bylo šestnáct a v slzách mi řekla: *Já už tady prostě nechci být*, a tak jsem s ní jen tak odletěla do Los Angeles.

O žádnou z těch věcí se vlastně nikdy přímo neprosila, ale prosí mě teď: s rukama sepnutýma v prosebném gestu, spodní ret ohrnutý – tohle všechno mi způsobuje bezdeché panické stavy, dokonce horší než pomyslení na to, že bych měla odjet z města. „Prosím.“

Kvůli únavě vypadá hrozně křehce a jakoby nehmotně, mám pocit, že kdybych jí zkusila prsty odhrnout vlasy z čela, pronikly by přímo skrz ni. Netušila jsem, že by vám někdo mohl chybět tak strašně moc, i když sedí přímo vedle vás, až vás uvnitř všechno fyzicky bolí.

Je přímo tady, s tebou, pomyslí si, a je v pořádku. Ať už se stane cokoli, tak se o to dokážeš postarat.

Spolknu všechny možné výmluvy, omluvy a argumenty proti, které ve mně probublávají. „Tak jo, uděláme si výlet.“

Libbyina ústa se roztáhnou do širokého úsměvu. Trochu se na parapetu nadzdvihne a vyloví něco ze zadní kapsy kalhot. „Tak to je skvělý. Protože já už jsem koupila tohle a nevím, jestli by se vůbec daly vrátit.“ Plácne mi do klína dvě vytištěné letenky a najednou to vypadá, že se před chvilkou vůbec nic nestalo. Jako kdybych během pěti vteřin měla svou bezstarostnou sestřičku zpátky. Prodala bych jakýkoliv ze svých orgánů za to, aby tenhle okamžik nikdy nezmizel a my v té chvíli, kdy má sestra září jako sluníčko, zůstaly zalité jako v betonu. Sevření kolem hrudi povolí. Dech se mi zklidní.

„Copak ty se ani nepodíváš, kam vlastně pojedeme?“ zeptá se mě pobaveně Libby.

Odtrhnu od ní pohled a podívám se na letenky. „Asheville, Severní Karolína?“

Pokřčí rameny. „To je nejbližší letiště k Sunshine Falls. Náš výlet se totiž bude konat... *jednou jedenkrát.*“

Zasténám a ona mě se smíchem sevře v náručí. „My si to tak strašně užijeme, sestřičko! A ty se zamiluješ do nějakýho dřevorubce.“

„Jestli mě něco opravdu vzrušuje,“ odkašlu si, „tak je to kácení stromů.“

„Bude to ekologicky udržitelný, bio bezlepkový dřevorubec s pevnými morálními zásadami,“ uzavře to Libby.

2.

VLETADLE Libby trvá na tom, že si objednáme Bloody Mary. Vlastně se mě snaží přesvědčit, že bychom si obě měly dát panáka, ale nakonec se spokojí s Bloody Mary pro mě a rajčatovým džusem pro sebe. Já sama alkohol zas tak moc nepiju a pít ještě po ránu opravdu nikdy nebyl můj šálek kávy. Ale tohle je moje první dovolená za posledních deset let, z čehož mám takové obavy, že svůj koktejl vyzunknu během prvních dvaceti minut letu.

Nerada cestuju, nerada trávím čas mimo práci a nerada nechávám své klienty ve štychu. Nebo v tomhle případě jednu velmi důležitou klientku: uplynulých čtyřicet osm hodin před odjezdem jsem strávila tím, že jsem se snažila Dusty Fieldingovou střídavě uklidnit, nebo naopak pořádně nabudit.

Termín odevzdání nového textu jsme posunuly už o půl roku, a jestli nepošle redaktorce pár stránek tenhle týden, tak budeme muset zahodit celý ediční plán.

Co se tvůrčího procesu psaní týká, Dusty je tak strašně pověřivá, že ani nevíme, na čem vlastně pracuje, takže jí pro všechny případy ještě přes telefon napíšu aspoň jeden povzbudivý e-mail, že to všechno zvládneme.

Libby na mě vrhne přísný pohled, obočí nadzdvížené. Položím telefon a zvednu ruce na znamení toho, že jsem tady, *přítomná*.

„Takže,“ důležitě prohlásí Libby, uklidněná mým gestem, a na skládací stolek odloží svou nestvůrně obří kabelku. „Předpokládám, že zrovna teď je ten nejvhodnější čas na to, abychom si spolu prošly náš plán.“ Vyloví z kabelky kancelářský pořadač velikosti A4 a s plesknutím ho otevře.

„Prokristapána, co to má být?“ zeptám se překvapeně. „Plánuješ vykrást banku?“

„Vyloupit, sestřičko. Vykrást zní tak strašně pod naši úroveň, a já plánuju, že celou dobu budeme chodit zásadně v kostýmku,“ zavrtí pohoršeně hlavou a hned vytáhne dva stejné laminované listy papíru s ručně psaným nápisem: *PRÁZDNINOVÝ SEZNAM, KTERÝ TI ZMĚNÍ ŽIVOT.*

„Co jste zač a kde jste zakopala tělo méj sestry?“ podívám se na ni podezřívavě.

„Já vím, jak moc miluješ nejrůznější seznamy,“ rozzáří se. „Takže jsem si dovolila taky jeden připravit. Pomůže nám naplánovat naše úžasné dobrodružství v maloměstě.“

Vezmu jeden z papírů do ruky. „Doufám, že na prvním místě máš tanec nahoře bez v baru U Ošklivého kojota. I když pochybuju, že by ti to kdokoliv, kdo bude při smyslech, vůbec dovolil,“ rýpnu si.

Předstírá, že je uražená. „Chodím moc vyzývavě oblečená?“

„Ale kdepááák,“ zavrčím. „Vůbec.“

„Ty vůbec neumíš lhát. Vypadáš, jako by ti lícní svaly ovládalo aspoň deset amatérských loutkářů. Ale teď zpátky k našemu seznamu věcí, které by měl člověk udělat, než umře.“

„Ale? A kdopak z nás dvou má v plánu umřít?“

Podívá se na mě a v očích jí zajiskří. Chtělo by se říct, že šibalsky, ale ona má tuhle jiskru v oku vlastně pořád. „Narození je vlastně taková malá smrt,“ pohladí si břicho. „Smrt tvého já. Smrt spánku. Smrt dnům, kdy ses mohla smát a neučůrla sis při tom. Ale řekla bych, že je to spíš seznam *zážitků z románového maloměsta* než co jiného. Je to návod, jak se my dvě díky kouzlu maloměsta proměníme v mnohem uvolněnější verze nás samých.“

Znovu seznam přelítnu očima. Než Libby otěhotněla poprvé, krátce pracovala pro špičkovou eventovou agenturu (tedy kromě spousty dalších zaměstnání), takže navzdory svým sklonům k tomu být velmi spontánní (rozuměj totálně chaotická) udělala nějaké pokroky směrem k větší organizovanosti už před tím, než měla děti. Ale takovéhle detailní plánování je tak hrozně moc podobné tomu, jak plánuju věci já, že mi to skoro až vhání slzy do očí, jak si na tom dala záležet.

Taky jsem ale trochu v šoku, když si všimnu, že první položkou na seznamu je *Nosit flanelovou košili*. „Ale já nemám flanelovou košili,“ namítnu.

Libby pokrčí rameny. „Já taky ne. Asi si budeme muset nějakou pořídit – a třeba k ní seženeme i nějaký kovbojský boty.“

Když jsme byly v pubertě, trávily jsme hodiny v našich oblíbených charitativních sekáčích a snažily se najít nějaké skvosty mezi těmi hromadami veteše. Já se většinou zaměřovala na sexy designové kousky a ona se zase vrhala po všem, co bylo barevné, mělo trásně nebo nějaké blyštivé kamínky.

Znovu se do mě zakousne ten bolestivý pocit, že ji ztrácím, jako kdyby všechno hezké, co jsme prožily, bylo už dávno pryč. A to je přesně ten důvod, proč tady s ní teď jsem, připomenu si. Než se vrátíme zpátky do města, budou všechny příkopy mezi námi zase zasypané.

„Flanelová košile,“ kývnu. „Jasně.“ Další položkou na seznamu je *Upečeme si něco*. Protože jsme naprosto rozdílné typy, Libby vaření miluje, jenže tím, že je odkázána na uspokojování chuťových buněk tří- a čtyřletého dítěte, tak si vždycky své odvážnější kulinařní pokusy nechávala na večery, které jsme trávily spolu. Prolétnu očima zbytek seznamu.

3. Někáká výrazná změna zevnějšku (rozpustit si vlasy / pořídit si ofinu?)

4. Něco postavit/vybudovat (doslova, nejen obrazně)

První čtyři položky zcela jasně odkazují k Libbyinu hřbitovu zapomenutých možných zaměstnání. Předtím než pracovala v eventové agentuře, vedla chvíli taky online obchod s vybranými secondhandovými kousky a předtím chtěla být pekařkou, a ještě předtím kadeřnicí; a jednou v létě, byť velmi krátce, toužila stát se tesařkou, protože „v tomhle odvětví je hrozně málo ženských“. To jí bylo osm.

Takže zatím všechno, co napsala, dává smysl – tedy alespoň v intencích toho, jak moc dává smysl celý tenhle výlet (což, popravdě řečeno, dává smysl pouze v Libbyiných představách) – ale pak můj pohled upoutá bod číslo pět. „Ehm, a tohle má být co?“

„Aspoň dvakrát jít na rande s někým místním,“ přečte mi to nahlas a je evidentně nadšená. „To ale není úkol pro mě.“ Na důkaz mi ukáže svou kopii seznamu, kde je bod číslo pět přeškrtnutý.

„Teda, to vůbec není fér,“ namítnu.

„Tak doufám, že si vzpomínáš, že jsem vdaná,“ pokrčí rameny, „a taky asi milion tejdů těhotná.“

„A já jsem zase žena s velmi dobře rozjetou kariérou, s paní, která jí chodí každý týden uklízet, a s jedním pokojem navíc, ze kterého jsem udělala sklad bot, a k tomu mám ještě kreditku s platebními bonusy v obchodech s kosmetikou. Můj vysněný partner rozhodně není lovec humrů.“

Libby se rozzáří a nakloní se ke mně. „Přesně tak!“ vykřikne. „Podívej, Noro, obdivuju tvůj úžasný mozek, zorganizovaný do oddílů jak desetinné třídění v knihovnickém systému, ale přízně si, že když chodíš na rande, tak to je, jako kdyby sis kupovala auto.“

„Díky,“ opáčím.

„A vždycky to dopadne špatně.“

„Ach, díkybohu,“ chytím se za srdce, „už jsem se začínala bát, že na tuhle větu nedojde.“

Snaží se v sedačce natočit směrem ke mně a popadne mě za ruku, kterou mám položenou na opěrátku mezi našimi sedadly. „Jenom ti chci říct, že si pořád vybíráš chlapy stejného ražení, jako jsi ty sama, kteří mají naprosto stejné priority a hodnoty.“

„Celou tu větu bys mohla zkrátit, kdybys řekla, že si vybírám chlapy, kteří se ke mně hodí.“

„Jenže občas se protiklady přitahují,“ namítne. „Vzpomeň si na všechny své bejvaly. Třeba na Jakoba a jeho kovbojskou ženu.“

Při zmínce Jakobova jména jako by mnou projelo studené ostří; Libby si ničeho nevšimne.

„Nejdůležitější pro nás na tomhle výletu je to, abychom dokázaly vystoupit ze své komfortní zóny,“ trvá na svém. „Abychom měly možnost... být někým úplně jiným! Kromě toho, kdo ví? Možná když se budeš trochu snažit, tak nakonec i ty najdeš svou životní lásku, a ne jenom další položku na seznamu chvilkových partnerů.“

„Já mám náhodou seznamy partnerů ráda,“ namítnu. „Seznamy dokážou všechno zjednodušit. Chci říct, vzpomeň si na mámu, Lib.“ Máma se neustále zamilovávala do mužů, kteří pro ni byli naprosto nevhodní. Všechny její vztahy končily tak dramatickými konci, že z toho byla úplně vyřízená, takže vždycky buď přišla pozdě do práce, nebo zapomněla na nějaký casting, nebo hrála tak příšerně, až ji buď vyhodili, nebo to sama zabalila.

„Ale ty vůbec nejsi jako máma.“ Lehkovážně mávne rukou, ale stejně to zabolí. Sama vím nejlíp, jak málo se mámě podobám. Všechny ty vlastnosti, které jsem postrádala každou vteřinu každého dne, kdy jsem se nás snažila po mámině smrti udržet nad vodou.

Taky vím, že tohle Libby na mysli nemá, ale vlastně se stejně to, co řekla, tak hrozně moc podobá všem rozchodům, které jsem už zažila: na konci dlouhého monologu zazní podobná věta: *VŽDYŤ TY STEJNĚ NEMÁŠ VŮBEC ŽÁDNÝ CITY!*

„Chci tím říct, kdy si dovolíš hodit všechno za hlavu a nemít všechno přesně zorganizovaný?“ pokračuje Libby. „Zasloužíš si nějakou nenáročnou zábavu, a upřímně, i já si zasloužím se díky tobě trochu pobavit, takže proto ta rande.“

„Aha, takže po skončení večere si můžu sluchátko odposlechu už sundat nebo...“

Libby rozhodí rukama. „Víš co, fajn, prostě na bod číslo pět zapomeň. I když by ti to prospělo. A i když jsem celý tenhle výlet

připravovala tak, aby sis mohla svoje maloměstské rande užít, tak asi...“

„No dobře, dobře!“ vykřiknu. „Půjdu na rande s dřevorubcem, ale doufám, že bude vypadat minimálně jako Robert Redford.“

Rozjařeně vypískne: „Když byl mladej nebo teď?“

Upřeně na ni zírám.

„Fajn,“ odkašle si. „Chápu. Tak jdeme dál. Bod číslo šest: *Vykoupat se nahá v nějaké řece nebo jezeře nebo tak.*“

„Co když v té vodě budou třeba bakterie, které by třeba mohly uškodit děťátku nebo tak něco?“ zeptám se.

„Sakra,“ zamumlá a zamračí se, „asi jsem to všechno nepromyslela tak dobře, jak jsem se domnívala.“

„Nesmysl,“ zavrtím hlavou. „Je to skvělej seznam.“

„Hm, tak se budeš muset koupat nahá beze mě,“ pokrčí rameny, trochu rozhozená.

„Svobodná dvaatřicetiletá žena chycena při koupeli bez plavek na místním koupališti. To zní jako skvělej důvod k zatčení.“

„Bod číslo sedm,“ čte dál. „*Přespat pod širým nebem.* Osm: *Navštívit nějakou místní slavnost – například svatbu nebo nějaký festival.*“

Vylovím z kabelky propisku a dopíšu k tomu: *pohřeb, obřizku nebo dámskou párty na místní dráze pro kolečkové brusle.*

„Tady se někdo snaží seznámit se s doktorem z pohotovosti, co?“ usměje se Libby a já vymažu poznámku o kolečkových bruslích. Pak si všimnu bodu číslo devět.

Projet se na koni.

„Zase smůla,“ ukážu propiskou směrem na Libbyino břicho. Přeškrtnu *projet se na koni* a přepíšu to na *pohladit si koně*, což z Libby vyloudí odevzdaný povzdech.

10. Zapálit oheň (kontrolovaně)

11. Jít na pořádnou túru?? (stojí to za to??)

Když bylo Libby šestnáct, tak nám oznámila, že v létě pojede se svým přítelem pracovat do Yellowstonského národního parku,